

РЕШЕНИЕ

№ 539

гр. София, 29.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65
състав**, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **13129** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по искова молба с вх. № 35138/19.11.2019г. на АССГ, подадена от И. И. Й.-Т. от [населено място], ЕГН [ЕГН], чрез адв. И., с която е предявен иск срещу Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) към МВР за обезщетение за претърпени имуществени вреди от отменен електронен фиш серия К № 0666596, в общ размер на 600 лв., представляващи разноски за адвокатски хонорар по кнах д. № 16114/2017г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение и нахд № 12488/2018г. по описа на АССГ, ведно със законната лихва от датата на постановяване на решението на АССГ до окончателното й заплащане. Претендира и направените по делото разноски.

Ищецът твърди, че претендираната сума представлява претърпени от него имуществени вреди, изразяващи се в заплатено адвокатско възнаграждение, явяваща се пряка последица от отменения като незаконосъобразен електронен фиш серия К № 0666596. С исковата молба представя заверени копия на договор за правна защита и съдействие от 01.02.2019г., с предмет процесуално представителство, защита и съдействие по нахд № 12488/2018г. по описа на АССГ и договор за правна защита и съдействие от 06.03.2018г. с предмет процесуално представителство, защита и съдействие по нахд № 16114/2017г. по описа на СРС, 114 състав.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от СДВР, в който ответникът оспорва иска. Излага становище за неговата неоснователност. Счита, че не е доказано заплащането на уговореното възнаграждение, че след като жалбоподателят доброволно е заплатил адвокатско възнаграждение, то не е налице вреда, тъй като срещу него е получил адвокатска услуга. Прави възражение за прекомерност за заплатеното по делата адвокатско възнаграждение, както и за адвокатското възнаграждение по настоящето дело.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита претенцията за основателна и доказана. Не сочи доказателства.

Административен съд София-град, като обсъди събраните по делото доказателства и съобрази разпоредбите на закона, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Към настоящето дело е изискано и приложено анх д № 16114/2017г. по поиса на СРС, НО, 114 –ти състав. От него се установява, че с решение от 06.11.2018 постановено по н.а.х.д. №16114/2017 година по описа на СРС,114-и състав е потвърден електронен фиш серия К-№0666596 от 13.06.2013 година на СДВР, с който на И. И. Й. –Т. е наложено административно наказание - глоба в размер на 100 лева за нарушение на чл.21 от ЗДВП. Решението е обжалвано и с решение № 744 от 11.02.2019г., по адм.д. № 12488/2018г. АССГ отменя решението на СРС и отменя електронен фиш серия К-№0666596 от 13.06.2013 на СДВР.

С исковата молба са представени и приети като доказателства по делото заверени копия на договори за правна защита и съдействие. По делата се намират в оригинал същите договори, придружени с пълномощни. Договорът за правна защита и съдействие от 01.02.2019г., между адв. И. К. И. и И. И. Й.-Т., доверител, е с предмет процесуално представителство, защита и съдействие по нахд № 12488/2018г. по описа на АССГ. Договорено е възнаграждение в размер на 300 лв., която сума съгласно т.П.а) от договора е платена изцяло в брой, към момента на сключване на договора” за което същият служи за разписка”. Договорът за правна защита и съдействие от 06.03.2018г. е сключен между същите страни с предмет процесуално представителство, защита и съдействие по нахд № 16114/2017г. по описа на СРС, 114 състав. Договореното възнаграждение е 300 лв., заплатено е изцяло в брой към момента на сключване на договора, за което същият служи за разписка, съгл. т. П.а) от договора.

От приложените дела се установява, че и пред двете съдебни инстанции И. И. Й.-Т. е представлявана от адв. И. или преупълномощен от него адвокат.

При така установената фактическа обстановка и събраните по делото доказателства съдът прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на иска:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ във вр.чл.203 и сл. от АПК, предвид изложените фактически обстоятелства в исковата молба, че ищецът е неблагоприятно засегнат и е претърпял имуществени вреди, пряка и непосредствена последица от отменен по съдебен ред като незаконосъобразен електронен фиш, издаден от СДВР. Искът за обезщетение е предявен срещу надлежен ответник- юридическото лице, в чиято структура е органът, издал незаконосъобразното наказателно постановление (чл. 37, ал.2 от ЗМВР) и е допустим за разглеждане в производството пред Административен съд София-град по реда на глава XI от АПК, като предявен пред съда по настоящия адрес на увредения. В тази връзка съдът, за да се произнесе,

съобрази и мотивите по т. 1 от ТП № 2 от 19 май 2015 г. по тълкувателно дело № 2/2014 г. по описа на ВКС, Общото събрание на Гражданска колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС, задължително за съда на основание чл. 130, ал. 2 от Закона за съдебната власт, съгласно което исковите за вреди от отменени незаконосъобразни наказателни постановления, действия или бездействия по административно наказване, включително и такива за присъждане на разноските в процеса по обжалване, са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и компетентен да ги разгледа е административният съд. Именно липсата на процесуална възможност за присъждане на разноски в производствата по ЗАНН е причината, изтъкната в тълкувателно постановление, за да се приеме, че исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване на наказателните постановления са с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ и подлежат на разглеждане по същия ред.

Разгледана по същество, исковата претенция е основателна и доказана по следните съображения:

Основателността на иск с правно основание чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ предполага установяване кумулативното наличие на визираните в разпоредбата предпоставки: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или негови длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност, настъпване на вреди от тях и причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие или бездействие и вредоносния резултат. Съгласно разпоредбата на чл.4 от ЗОДОВ, отговорността на държавата по чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ може да бъде ангажирана само за имуществените и неимуществените вреди, които са пряка и непосредствена последица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. При недоказване на която и да е от посочените предпоставки, обезщетение не се присъжда, като доказателствената тежест е за ищеца. Съобразявайки мотивите на т. 1 от тълкувателно постановление № 2/19.05.2015 г. Върховен касационен съд на Република България, Общо събрание на съдиите от Гражданска колегия на Върховен касационен съд и Първа и Втора колегия на Върховния административен съд, съдът приема, че издаването на електронен фиш серия К № 0666596 е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. В този смисъл електронният фиш представлява властнически акт, издаден от административен орган и въпреки че поражда наказателноправни последици, то е правен резултат от санкционираща административна дейност.

По делото е установено, че посоченият електронен фиш, с който е ангажирана отговорността на ищеца, е отменен по съдебен ред от АССГ, с влязло в сила съдебно решение, като незаконосъобразен. С оглед изложеното, съдът намира за доказана първата от кумулативно изискуемите предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен административен акт – електронен фиш.

Доказани са и настъпили имуществени вреди за ищеца. Установено е, че е платен договореният хонорар на адвокат за процесуално представителство, защита и съдействие по нахд № 12488/2018г. по описа на АССГ и по нахд № 16114/2017г. по описа на СРС, 114-и състав. Доказателство за това са договорите за правна защита и съдействие от 01.02.2019г. и от 06.03.2018г. Те са двустранно подписани и служат за

разписка. В т.1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013г на ВКС по тълк.д. № 6/2012г. на ОСГТК, е прието, че съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В договора следва да е вписан начинът на плащане - ако е по банков път, задължително се представят доказателства за това, а ако е в брой, то тогава вписването за направеното плащане в договора за правна помощ е достатъчно и има характера на разписка. Тези договори са представени още с обжалването на електронния фиш и се намират по делата. Представените договори за правна защита и съдействие представлява частни документи. Съгласно чл. 180 ГПК, вр. с чл. 144 от АПК, частните документи, подписани от лицата, които са ги издали, съставляват доказателство, че изявленията, които се съдържат в тях, са направени от тези лица. В случая тяхната истинност не е оспорена по реда на чл. 193 ГПК и няма основание за изключването им от доказателствата по делото съгласно чл. 194, ал. 2 ГПК. Доказателственото значение на извънсъдебното признание на факти, когато е обективирано в писмена форма се следва от закона. Частен документ, подписан от лицето, което го издава, съставлява доказателство, че съдържащото се изявление е направено именно от това лице. т. е. всеки неоспорен /или при недоказано оспорване/ частен писмен документ от гл. т. на подписа документ, е автентичен, а доколкото не е спорен от гл. т. на съдържание, то този документ е истински и следва да се зачете формалната му доказателствена сила относно съдържащото се признание. В този смисъл е и практиката на ВАС, обективирана в решение № 15308 от 12.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2178/2018 г., решение № 16340 от 2.12.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2435/2018г. и др. Отразеното в представените двустранно подписани договори за правна защита и съдействие съответства на останалите събрани по делото доказателства. От приложените адх е видно, че жалбата срещу електронния фиш до СРС е изготвена и подадена от адв. И. от САК, касационната жалба срещу решението на СРС по анхд № 16114/2017г. по описа на СРС, НО 114-и състав също е от адв. И.. От протоколите по двете дела се установява, че ищцата е представлявана пред съда от адв. И.. Предоставените адвокатски услуги са възмездни и минималните им размери са определени в Наредба № 1 от 09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В чл.5 от Наредбата е предвидено кога адвокатите могат да оказват безплатно правна помощ, а в случая няма доказателства да е налице някоя от тези хипотези. Плащането е предизвикало имуществено разместване в отрицателна посока за ищца, поради което представлява имуществена вреда за него.

Според тълкуването дадено в тълкувателно решение № 1 от 15.03.2017г. на ВАС, по т.д. № 2/016г., на ОСС на I и II колегия, изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната на наказателни постановления представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл. 4 от ЗОДОВ. След като едно от условията на АПК за образуване на производство по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е административният акт да е отменен по административен или съдебен ред и след като в тези производства гражданинът е ползвал адвокатска защита, защото не е могъл сам да се защити, то хонорарът, платен на адвокат за осъществяване на тази защита представлява имуществена вреда, която е в пряка причинна връзка с отменения като незаконнообразен административен акт, в случая електронен фиш, и е непосредствена последица от него, а не неприсъщ или луксозен разход. Взаимовръзката между издадения електронен фиш и потърсената от наказаното лице адвокатска защита е пряка и непосредствена, тъй като те се намират в отношение на

обулавяща причина и следствие - гражданинът не би потърсил адвокатска помощ, ако срещу него не е издаден акт, увреждащ неговите законни права и интереси. Безспорно, потърсената адвокатска помощ и платеният адвокатски хонорар е пряка и непосредствена последица от издадения електронен фиш, тъй като обжалването на този акт е законово регламентирано и е единствено средство за защита на лицето, което твърди, че не е виновен и че неговите права са накърнени неправомерно от административния орган.

По изложените съображения, Административен съд София-град намира, че са доказани всички предпоставки за ангажиране на отговорността на ответника на основание чл. 1, ал.1 от ЗОДОВ за обезщетяване на претърпените от ищеца имуществени вреди в размер на 600 лева, представляващи платените разноски за адвокат по делата пред СРС и АССГ, в което е отменен като незаконосъобразен електронен фиш серия серия К № 0666596, издаден от СДВР. Искът следва да се уважи като доказан по основание и размер.

Съгласно чл.78, ал.5 от ГПК, приложим на основание чл.144 от АПК, ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно, съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. Анализът на разпоредбата на §2, от ДР от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения и на чл.78, ал.5 от ГПК налага извод, че за прекомерно, при това съобразно фактическата и правна сложност на делото, би могло да се приеме договорено адвокатско възнаграждение, което надвишава двукратния размер на възнагражденията, посочени в наредбата. Съгласно чл.8, ал.1, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела с определен материален интерес възнаграждението, при интерес до 1000 лева, какъвто е настоящият случай, е 300 лева. С оглед изложеното и предвид фактическата и правна сложност на делото съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатския хонорар.

Основателна е и претенцията за законната лихва от датата на решението на АССГ, с което е отменен електронният фиш. В съответствие с приетото по т. 4 от Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на Общото събрание на съдиите на Гражданска колегия на Върховния касационен съд, постановено по тълк. д. № 3/2004 г. лихвата е дължима, считано от датата на влизане в сила на решението за отмяна на незаконосъобразния административен акт. Даденото с посоченото тълкувателно решение разрешение е приложимо и към спорната хипотеза. Съгласно приетото в мотивите по т. 1 на Тълкувателно постановление № 1/2015 г., постановено по т. д. № 2/2014 г. на Гражданската колегия на Върховния касационен съд и на Общото събрание на съдиите от Първа и Втора колегия на Върховния административен съд "... определяща е не правната природа на отменения акт, а основният характер на дейността на органа, негов издател. Независимо, че наказателното постановление не представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 АПК, определящо за квалификацията на иска за вреди по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е обстоятелството, че актът се издава от административен орган, представлява властнически акт и въпреки че поражда

наказателноправни последици, е правен резултат от санкционираща административна дейност. Неговото издаване е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения, упражнена административнонаказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност." Ето защо, приетото по т. 4 от посоченото тълкувателно решение, че "при незаконни актове на администрацията началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законна лихва върху сумата на обезщетението, както и началният момент на погасителната давност за предявяване на иска за неговото заплащане е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаваните административни актове, при нищожните - това е моментът на тяхното издаване, а за незаконни действия или бездействия на административните органи - от момента на преустановяването им." е приложимо и към спорната хипотеза. В този смисъл е и преобладаващата практика на ВАС - решение № 3626 от 13.03.2019 г. на ВАС по адм. д. № 6087/2018 г.; решение № 12654 от 26.09.2019 г. на ВАС по адм. д. № 888/2018 г.; решение № 12862 от 1.10.2019 г. на ВАС по адм. д. № 604/2018г.; решение № 9757 от 25.06.2019 г. на ВАС по адм. д. № 4288/2019 г; решение № 7871 от 27.05.2019 г. на ВАС по адм. д. № 14606/2018 г.; решение № 15424 от 13.11.2019 г. на ВАС по адм. д. № 610/2018 г.; решение № 10164 от 2.07.2019 г. на ВАС по адм. д. № 2169/2019 г., III о. и мн.др. Освен това, съгласно чл. 130, ал. 2 ЗСВ, тълкувателните решения и тълкувателните постановления са задължителни за органите на съдебната и изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове.

С оглед изхода на делото и на основание чл.10, ал.3 от ЗОДОВ, в полза на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски в размер на 310 размер, в това число платена държавна такса в размер на 10 лева и платено адвокатско възнаграждение в размер на 300 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. И. Й.-Т. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата от 600 (шестстотин) лева, представляваща обезщетение за причинени имуществени вреди (платено адвокатско възнаграждение) от електронен фиш серия К № 0666596, издаден от СДВР, отменен с решение № 744 от 11.02.2019г., по адм.д. № 12488/2018г. по описа на Административен съд София-град, ведно със законната лихва от влизане в сила на решение

№ 744 от 11.02.2019г., по адм.д. № 12488/2018г. по описа на Административен съд София-град – 11.02.2019г., до окончателното й изплащане.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на И. И. Й.-Т. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата от 310 (триста и десет лева), представляваща разноски по настоящето производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: